

Magiërs

De laatste Magische Smid

Wim Kroeskop

Coverontwerp: Wim Kroeskop

ISBN: 9789464920413

Redactie: Irma Roelandt

© <Wim Kroeskop

I Het einde van een straf

In de grote galerij van De Smederij zaten alle Magische Smeden, zowel de oude als de jonge, bij elkaar. Ze wisten niet wat de reden was, maar waren allen door een onbekende macht gedwongen geweest hier naartoe te komen. Langs de wanden stonden, keurig in het gelid, de zilveren harnassen die hen vroeger als bescherming hadden gediend.

De lange, lege wand tegenover de harnassen begon te flikkeren en ze zagen weer de verschrikkelijke beelden van de oorlog tegen de trollen, tot het moment dat Raluca had ingegrepen. Op dat moment klonk haar stem door de ruimte.

“Magische Smeden van Aashj, jullie straf zit er op. Het land zal door anderen weer herinnerd worden en de mensen van Aashj zullen weer voor zichzelf moeten zorgen. Oude Smeden, jullie hebben ieder een jonge smid opgeleid om jullie op te volgen. Het laatste wat jullie nog zouden moeten doen is jullie magische kracht aan hen doorgeven, maar dat zal ik niet toestaan. Ik wil niet dat er weer zulke machtige magiërs in dit land komen. Daarom en omdat jullie levenstijd allang voorbij is, hef ik de magie die jullie liet leven nu op.”

Op dat moment werden alle oude smeden tot stof verpulverd. Meteen daarna stak er een wind op in de zaal en werd het stof door de ramen, die zich plotseling openden, naar buiten geblazen.

“Sommigen van jullie,” ging Raluca verder tegen de jonge smeden, “hebben een beetje magie. Gebruik die goed en zorg ervoor dat ik niet weer hoef te straffen.”

De aanwezigen voelden dat ze weer alleen waren. De wand was weer gewoon een wand, maar nu stond er in zilver een tekening op: twee schuine strepen die elkaar bovenin raakten als een berg, met links een grote cirkel en rechts een kleine. Het teken van Raluca, de oppergodin van de aarde.

Van de jonge smeden waren er slechts een tiental die genoeg magie bezaten om kleine dingen te doen, zoals eenvoudige genezingen, om zo in hun levensonderhoud te voorzien. De anderen moesten ander werk gaan zoeken om de kost te verdienen.

Deze tien zochten elkaar regelmatig op omdat ze zich als magiërs verbonden voelden. Langzaam en heel subtiel begon één van hen, Idon, de leiding te nemen. Niet alleen zijn charismatisch optreden zorgde ervoor dat de anderen naar hem luisterden, maar hij bezat ook de meeste magie. Zonder dat de anderen het in de gaten hadden, maakte hij hen steeds meer afhankelijk van hem. Zo zorgde hij er bijvoorbeeld voor dat ze over steeds meer magie konden beschikken, door ze met zijn eigen krachten te voeden. Om dit te kunnen doen trok hij zich eenmaal per maan terug de ruimte, diep onder De Smederij, die bij niemand anders bekend was. De Oude Smid die hem opgeleid had, was namelijk

Edon. Die zoals afgesproken dit geheim met hem gedeeld had en uitgelegd wat de bedoeling ervan was. Iedere maal dat hij van Yleck terugkwam, was hij veel krachtiger dan ervoor en kon hij de negen anderen weer van meer magie voorzien.

Na twee jaar, waarin het land steeds verder in chaos raakte omdat er geen leiding meer was, hadden de andere magiërs voldoende magie voor het laatste deel van zijn plan. Hij zou alle magie die hij de andere negen had gegeven en die in hen was gegroeid, terugnemen. Dan zou hij de machtigste magiër van Aashj worden, over het land heersen en de macht van de Magische Smeden herstellen. Alleen zou er nu maar één Magische Smid zijn.

Hij wachtte de juiste maanstand af en twee dagen voordat die bereikt werd riep hij de negen andere magiërs naar De Smederij. Het duurde een dag voordat ze allen aanwezig waren. Op de laatste avond voordat de maan helemaal vol was, zaten ze met zijn tienden aan de lange eettafel in de grote galerij. Langs de wanden stonden de zilveren harnassen van de vroegere smeden alsof het wachters waren. De Oude Smid, zoals hij al respectvol genoemd werd, zat aan het hoofd van de tafel. Tien vrouwen kwamen met grote bladen voedsel binnen en gingen ieder bij één van de smeden staan. Even waren de anderen verbaasd dat de Oude Smid zoveel vrouwen in dienst had.

Echter, na het ledigen van de kelk drank die al voor hen op tafel klaar stond, vonden ze het heel normaal.

Iedere smid werd steeds door dezelfde vrouw bediend en die zorgde er ook voor dat zijn kelk nooit leeg was. Het was een uitgebreide maaltijd die met veel drank overgoten werd. Toen ze eindelijk uitgegeten waren stelde de Oude Smid voor dat ze gingen slapen, de volgende dag zou hij zijn verdere plannen bekend maken. De vrouw die hen bediend had zou hen ook begeleiden naar de slaapkamer. Ze konden de hele nacht over haar beschikken.

De volgende morgen bij zonsopkomst kwamen de vrouwen naar de Oude Smid. Ze vertelden hem dat ze de mannen lichamelijk hadden voorbereid op wat er komen zou. Ze zouden geen enkele weerstand meer bieden. De Oude Smid knikte en zei dat ze konden gaan, maar dat ze voordat de zon onder was terug moesten zijn. Intussen begon hij met de rest van de voorbereidingen voor die avond en nacht. Het zou een zwaar karwei worden, maar de beloning zou groot zijn. Hij zou de machtigste man van het land zijn en misschien wel van alle landen.

Door een aantal mannen liet hij de verdoofde magiërs naar de galerij brengen en ze, met gespreide armen en benen, op de grote tafels neerleggen. Hij zond de mannen weg en, eenmaal weer alleen, sneed hij met een scherp mes de

kleding van de magiërs open en verwijderde die. Daarna begon hij de lichamen in te smeren met speciale olie, die nog uit de tijd van de vorige smeden stamde. Deze had hij van zijn oude leermeester gekregen en die had de olie van de benodigde magie voorzien. Voordat hij eindelijk klaar was, liep het al tegen de middag. Zorgvuldig waste hij zijn handen, nam een ruime maaltijd tot zich en ging uitrusten om op krachten te komen voor wat hij die avond allemaal zou moeten doen.

Tegelijk met de vrouwen, die deel uitmaakten van zijn voornemen, kwam hij terug in de galerij. Hij verzocht hen zich uit te kleden en elkaar met olie in te smeren. Die olie was dezelfde die hij 's middags gebruikt had om de mannen mee in te smeren en was nodig om lichamen samen te laten smelten. Toen de lichamen van de vrouwen glommen van de olie was hij tevreden en vroeg hen naast de smid te gaan staan die ze de vorige avond verzorgd hadden.

De Oude Smid ging naar de eerste man en legde zijn handen aan de zijkanten van het hoofd en trok de helft van de magie uit het lichaam. Daarna sneed hij de voorkant het lichaam open, evenals de armen en benen. Met zijn magie boog hij de ribbenkast uit elkaar en vouwde hij de huid van de armen en benen open. Nu beval hij de vrouw die naast de man stond in de bloederige openingen te gaan liggen, waarna hij de lichamen samenvoegde. Zo ontstond een kruising tussen een man en een

vrouw, met de kracht van een man en de sluwheid van de vrouw. Deze manvrouw zou hem zonder meer trouw zijn en over een behoorlijke dosis magie beschikken. Vervolgens ging hij naar de tweede magiër en herhaalde zijn werk. Het ging de hele avond door en vlak voordat het middernacht was, was hij klaar. Hij wenkte de manvrouwen hem te volgen en ging naar buiten. Nog steeds naakt stonden ze rond de Oude Smid naar de wolken te kijken waarachter de maan verscholen was. Plotseling hief de Oude Smid zijn handen op en het was alsof hij daar de donkere lucht mee uiteen scheurde. Meteen toen ze in het volle licht van de maan stonden, ontstond er rond het lichaam van de Oude Smid werveling van magie, die vervolgens in zijn lichaam verdween. Hij richtte zijn handen naar de manvrouwen en gebruikte die magie om hen te verbeteren. De spieren versterkten zich, ze werden groter en de lichamen werden hard, vrijwel ongevoelig voor pijn. De vrouwen waren wel wat gewend van de magie van hun heer, maar dit hadden ze nog nooit gezien. Toen hij eindelijk tevreden was over het uiterlijk van zijn manvrouwen viel de Oude Smid uitgeput op de grond. Voorzichtig tilde één van de manvrouwen hem op en samen gingen ze naar binnen, waar ze hem wasten en van kleding voorzagen. Daarna maakten ze een stevig ontbijt voor de Oude Smid die, tegelijk met de ochtendzon, langzaam weer bij kwam.

Het duurde vele dagen voordat de Oude Smid beseftte hoevéél macht hij eigenlijk had. In de volgende twee jaar leerde hij wat hij allemaal kon met zijn magie. Hij liet, bijgestaan door zijn manvrouwen, mensen naar de Smederij brengen en testte de meest vreselijke magie op hen uit. Tegelijkertijd nam hij het bestuur van het land op zich, om een einde te maken aan de ontstane chaos vertelde hij, maar hield het uiteindelijk in een greep waaruit geen ontsnappen mogelijk was. Ook herstelde hij het oude symbool, de gouden schijven, die overal in het land stonden. Werden die voordien, door de vroegere smeden, gebruikt om de bevolking tevreden te houden, nu dienden ze echter om de bevolking in de gaten te houden.

Toen de Oude Smid alles onder controle had, eiste steeds meer van de mensen. Hij liet in alle steden en dorpen van enige betekenis gebouwen neerzetten, die hij ere-smederijen noemde. De mensen moesten een maal per maan naar deze ere-smederijen komen om hem van geschenken voorzien. Voornamelijk voedsel en rijdieren, omdat hij steeds meer monden had om te voeden. Want hoewel de meeste mensen geen enkele god of godin meer aanbaden, er waren er slechts een aantal die Raluca nog vereerden, hadden ze ook geen zin om de Oude Smid als een god te vereren. De mannen van de Oude Smid zorgden er echter voor, desnoods met veel geweld, dat de mensen het wel

móesten.

Nadat ook de ere-smederijen voorzien waren van een gouden schijf, die dezelfde magie had als de anderen die in het land stonden, had hij de mogelijkheid gekregen om de mensen overal in de gaten te houden. Hierdoor viel het hem op dat er nog steeds mensen waren die Raluca aanbaden. Het waren er niet veel, maar het leken er wel steeds meer te worden. Gek genoeg begon hij zich hier zorgen over te maken. Hoewel hij zijn magie had gekregen om uiteindelijk Raluca uit te dagen, wist hij niet welke macht de godin werkelijk had.

Op een dag zag hij een jonge man die in het zand knielde en het symbool van Raluca tekende, een berg met links een grote en rechts een kleine cirkel. Hij hoorde hoe de man Raluca aanriep en haar eerde. Daarna vroeg hij haar hulp tegen de kwade macht die het land Aashj in zijn greep hield. De Oude Smid grinnikte en bedacht zich dat de godin nog nooit geantwoord had. Daarom was de schok voor hem des te groter toen de man plotseling opsprong, zijn armen naar boven spreidde en in luide bewoording zijn godin dankte omdat ze hulp zou sturen. Blijkbaar had de godin zijn gebed verhoord en geantwoord. De Oude Smid werd zo kwaad dat hij zijn magie bundelde en de man liet verdwijnen alsof hij nooit bestaan had. Vanaf dat moment besloot hij iedereen die hij erop betrapt Raluca nog te vereren, te laten verdwijnen. Dan had

die godin geen reden om hulp te sturen, simpel omdat er geen mensen meer waren die om haar hulp vroegen.

Nu verdwenen er plotseling meer mensen, maar het werden er uiteindelijk zoveel dat het begon op te vallen. Anderen begonnen erover te praten en er ontstond meer onrust in het land. Om dit te stoppen, beval hij zijn mannen bij hem naar De Smederij te komen. Hij zocht een aantal van de smidsjongens, zoals ze genoemd werden, uit, bond die aan zich met magie en gaf hen opdracht om groepen mannen samen te stellen. Ze moesten goed kunnen vechten en gewetenloos zijn. Deze groepen liet hij overvallen uitvoeren en de doden die daarbij vielen, waren altijd de mensen die te veel onrust stichtten.

De meest lastige van deze mensen waren Solas en zijn vrienden. De Oude Smid had hen tot nu toe met rust gelaten, omdat Solas een bekende persoonlijkheid in Aashj was. Ze begonnen echter steeds openlijker met vrienden en bekenden over de verdwijningen te praten en dat veroorzaakte veel onrust. Daarop gaf hij één van zijn smidsjongens de opdracht om hen uit te schakelen. Het moest, zoals altijd, wel weer een gewone overval lijken, omdat hij geen verdere opstand van de bevolking wilde. Het kostte hem op dit moment al genoeg kracht om die in bedwang te houden, omdat hij ook veel magie aan de harnassen had gegeven. Die konden nu zelfstandig bewegen en hij had ze de opdracht

gegeven om De Smederij te bewaken.

Hij volgde de smidsjongen totdat die met zijn mannen een herberg binnen ging. Even plotseling, alsof hij een kaars uitblies, verloor hij het contact met hem. Verbaasd probeerde hij het te herstellen, maar niets lukte. Hij bedacht dat er waarschijnlijk één van de schijven vies was geworden, dat gebeurde wel vaker. Nou ja, het zou wel loslopen. Mocht er toch iets misgaan, dan zou door zijn bezwering de smidsjongen vanzelf sterven, daar had hij wel voor gezorgd. Niets was naar hem terug te voeren.

Toen zijn smidsjongen die avond niet op kwam dagen, werd hij ongerust. Hij liet één van de manvrouwen Jasta afzoeken en uiteindelijk vond die de lijken van de groep op een vuilnisbelt. Hij schrok ervan toen zijn manvrouw hem vertelde dat de smidsjongen door de magische bezwering gestorven was. Die werkte alleen als er magie tegen de smidsjongen gebruikt werd. Zou Raluca toch priesters ofzo gestuurd hebben om hem te stoppen? Hij besloot tot een rigoureuze maatregel.

De volgende morgen riep hij alle manvrouwen bij zich en beval hen in een cirkel te gaan zitten. Om hen heen zette hij een cirkel van harnessen. Zelf zette hij zich in het midden van de cirkel op de grond en hij beval dat iedereen zijn magie naar hem moest zenden. Hij voedde zich met deze gezamenlijke kracht en het was al middag toen hij alle magie had opgezogen. Daarna zond hij alle

magie die hij nu bezat, via de gouden schijven rond. Hiermee bracht hij de mensen in een gemoedstoestand zoals in vroeger tijden. Alleen was deze ditmaal niet bedoeld om hen tevreden te houden, maar om hen te kunnen beheersen.

Hij besepte terdege dat het hem dagen in zijn geheime ruimte onder De Smederij zou kosten om zijn krachten weer op peil te brengen, maar deze had hij nu ook niet meer direct nodig. De mensen zouden voorlopig geen onrust meer stoken.

II Aankomst in Jasta

De dag dat de smidsjongen en zijn groep verdwenen, was er 's morgens een jong stel het land binnengekomen. Ze kwamen via de enige gemakkelijke weg, per boot over het zoute meer. Die meerde af in de natuurlijke haven vlakbij de plaats Jasta. Eerst hadden ze nog over land willen reizen, maar dat was hen afgeraden. Ten noorden van Aashj was enkel woestijn en bovendien bestond de landsgrens uit een enorm rotsgebergte. Het zou een geweldig zware belasting voor zowel hen als hun paarden zijn om dat alles te doorkruisen.

Nadat ze aan de schipper de rest van hun reissom hadden voldaan, gingen ze van boord. In verschillende stalhouderijen rond de haven probeerden ze paarden te kopen, maar dat viel tegen. De reden daarvan was iedere keer hetzelfde: de mensen konden geen enkel dier missen, omdat ze die nodig hadden om aan de schatplicht van de Smid te voldoen. Schouderophalend besloten ze dan maar naar Jasta te lopen, tenslotte was het niet ver en ze konden in de stad altijd nog proberen paarden te kopen.

Een vrolijk gelach kwam hen uit het wachtlokaal, dat zich naast de toegangspoort bevond, tegemoet. Het jonge stel keek elkaar vanonder de kap van hun mantel even aan en liep toen door. De manschappen hadden blijkbaar plezier in hun werk. Dat was toch

wat anders dan wat ze gehoord hadden. Met gebogen hoofd liepen ze naar de openstaande poort en wilden naar binnen gaan, maar een plotseling opduikende man versperde hen de weg. Hij liet zijn speer zakken en vroeg aan het tweetal:

‘Wie zijn jullie en wat komen jullie hier doen?’

‘Wij komen van een ver land en willen hier graag wat eten kopen en uitrusten voordat we verder trekken,’ antwoordde de man.

‘We zijn hier niet zo gek op bedelaars, dus als jullie geen geld hebben, mogen jullie niet naar binnen. Laat eerst zien dat je voor je eten kunt betalen’

‘En hoeveel geld moeten we dan bij ons moeten hebben? Bovendien, hoe kom je erbij dat we bedelaars zijn?’ vroeg de man, terwijl de jonge vrouw langs haar kleding keek. De mantels waren weliswaar versleten, maar wel schoon en zonder gaten.

‘Alleen landlopers en bedelaars dragen vodden,’ zei de man spottend. ‘Laat eens zien wat jullie onder die mantels dragen en doe die kappen af zodat ik jullie gezichten kan zien.’

Terwijl ze hun kappen naar achteren deden, sprak de vrouw met een heldere en ritmische stem:

‘We zijn geen landlopers of bedelaars. We willen enkel deze stad binnen om onze voorraden aan te vullen. Ik zie geen enkele reden waarom we niet naar binnen zouden kunnen.’

De wachtsman keek haar aan en besloot blijkbaar

dat ze gelijk had. Hij bromde nog wat en, blijkbaar vergetend dat hij naar hun geld had gevraagd, hief hij zijn speer weer omhoog zodat ze door de poort naar binnen konden. Ze trokken de kap weer over hun hoofd en liepen verder. De mannelijke helft van het tweetal grijnsde terwijl ze onder de poortboog door liepen.

Voor hen lag een brede straat en vol bewondering keken ze naar de huizen en winkels die zich aan beide kanten bevonden. Het zag er hier toch heel wat moderner uit dan thuis. Stenen gebouwen van twee en drie verdiepingen hoog, winkels met aan de voorkant een groot raam waarachter allerlei waren te koop lagen en een grote herberg met een pleintje ervoor. Dat pleintje stond vol met tafels en banken, zo konden de gasten bij mooi weer buiten zitten eten en drinken. Het meest overweldigende was een enorm gebouw dat boven alles uitstak. Het dak van het gebouw leek wel van zilver en op de ramen waren allerlei taferelen te zien. Aan beide zijden van de ingang stond een, geheel in een metalen omhulsel gestoken, wachter. Ze eerst dachten dat het zilverkleurige standbeelden waren, maar toen ze echter dichterbij kwamen pakte de vrouw de man plotseling bij de arm en trok hem zachtjes mee.

-Magie- dacht ze naar hem en met een grote boog liepen ze om het gebouw met de wachters, verder de stad in. Al snel bevonden ze zich in een van de nauwe zijstraatjes waar de pracht en praal een stuk

minder was.

-Zullen we eerst eens wat gaan eten? -, dacht de jonge vrouw terwijl ze naar een kleine herberg wees. De man knikte, hij wist dat zijn vrouw, die toch rustig slank genoemd kon worden, altijd hongerig was. Ze kon best een paar dagen zonder eten, maar áls er eten was dan wílde ze ook eten.

-Laten we wel in de landstaal blijven spreken, anders vallen we misschien te veel op,- dacht hij nog voordat hij de deur open drukte. Binnen was het niet druk. Van de zes tafels waren er maar twee bezet. Ze gingen naast elkaar aan een tafeltje achter in de zaal zitten. Zo zorgden ze ervoor dat ze het overzicht hielden en dat ze in de rug gedekt waren. Niet omdat ze problemen verwachtten, maar meer uit gewoonte.

De bezorgd kijkende waard kwam naar het tafeltje en ze bestelden een maaltijd en een kruik bier voor ieder. De waard beloofde dat het bier meteen kwam, maar het even duurde voordat het eten klaar zou zijn, omdat dit nog bereid moest worden. De man van het tweetal bromde dat hij daar rustig de tijd voor kon nemen en legde een paar koperen munten op de tafel. Meteen klaarde het gezicht van de waard op en zei dat het betalen pas later kwam.

‘Neem dit maar vast mee. Als het teveel is dan kun je ons dat straks wel weer teruggeven. We willen niet dat je tekortkomt, mochten we plotseling weg moeten,’

De jonge vrouw keek haar man verrast aan en die knikte richting een tafel, waar een viertal rijk geklede mannen aan zat. Het was duidelijk dat het gesprek over hun tweeën ging, aangezien ze hen openlijk aankeken. Nog voordat de waard het koperstuk had opgepakt stond één van de mannen op en kwam op hen toe.

‘Kijk je wel of hun munten echt zijn?’ vroeg hij aan de waard. ‘Ze zien er niet echt betrouwbaar uit. Het lijkt wel of ze hun gezicht niet willen laten zien met die kappen op. Waar komen jullie eigenlijk vandaan?’

De onbeschoftheid droop ervan af en de waard wilde al antwoord geven toen de vrouw sprak:

‘Sinds wanneer krijgen gasten hier zulke onbeschofte vragen?’

Het was de waard die antwoordde. ‘Bemoei jij je met je met je eigen zaken Solas en laat mijn andere klanten met rust, wil je?’

‘We willen alleen maar helpen hoor. Er gebeuren hier zoveel rare dingen de laatste tijd.’

‘In ieder geval wil ik dat je deze twee mensen met rust laat. Ze hebben geld bij zich om voor hun eten te betalen en dat is voor mij voldoende.’

De vrouw grijnsde. Het was prettig dat de waard het voor hen opnam en besloot dat ze wel konden proberen om hier te overnachten. Mits de herberg natuurlijk een vrije kamer had. Ze wachtte even tot de waard was uitgepraat en vroeg toen met een vrolijke, spottende stem:

‘Zeg waard, kunnen deze mannen wel betalen? Ze zien er rijk gekleed uit, maar waar wij vandaan komen zegt dat niets. Soms is het zelfs zo dat de netst geklede mensen het slechts betalen.’

Voordat de waard kon antwoorden gleeed de hand van de man die Solas genoemd was, naar het gevest van zijn zwaard dat hij op de heup droeg.

‘Ik zou het niet doen, want dan overleef je het misschien niet.’ De stem van de vrouw klonk nu zacht en dreigend, terwijl er plotseling een dolk voor haar in het tafelblad stak. Haar bewegingen waren zo snel geweest dat niemand ze gezien had. De man bedacht zich blijkbaar en zijn hand viel langs zijn zij.

‘Goed, goed’ bond de man in, ‘Ik snap het. Niet dat jullie tegen ons vieren op kunnen, maar we wilden er alleen maar zeker van zijn dat jullie zouden betalen.’

‘Dan hebben jullie een vreemde manier om daar achter te komen. Je had ook kunnen wachten totdat we weggingen en dan kijken of we betaald hadden.’

‘Daar heb je gelijk in. Maar er verdwijnen tegenwoordig zo plotseling mensen, dat het is alsof ze er nooit geweest zijn. Zo zitten ze naast je en zo zijn ze weg. Het spijt me.’

‘Goed, laten we opnieuw beginnen.’ Haar stem klonk weer net zo vriendelijk als voor die tijd. ‘Kom bij ons aan tafel zitten en drink wat van ons, dan kunnen jullie meteen wat meer over dit land en deze stad vertellen. Willen jullie dat?’

De man draaide zich om en keek vragend naar zijn kameraden die het hele gesprek met gespitste oren hadden gevolgd. Die stonden meteen op en kwamen naar de tafel. Blijkbaar zagen ze er het nut van in, of waren ze gewoon uit op een gratis pul bier.

De vrouw bestelde nu zes kannen bier bij de waard en liet de dolk weer even snel verdwijnen als dat hij verschenen was.

‘Mijn naam is..’ begon de man, maar hij werd onderbroken door het lawaai van de deur die met geweld open gegooid werd en tegen de muur sloeg.

III De overval

Een zestal mannen kwam met veel kabaal binnen en verspreidde zich meteen over de ruimte.

-Koepel-, dacht ze en tegelijk bewogen de handen van de man en de vrouw. De herberg was meteen voor alles van de buitenwereld afgesloten.

De gasten aan de andere tafel stonden snel op, gooiden wat munten op de tafel om hun drinken te betalen en wilden naar buiten verdwijnen, maar die weg werd geblokkeerd door een paar van de mannen. De man die blijkbaar hun aanvoerder was sprak:

‘Ik stel voor dat jullie allemaal je wapens en geldbuidels op de tafel bij de uitgang leggen, daarna kunnen jullie verdwijnen. Jullie blijven wel hier.’ Dit laatste was tegen het viertal dat bij het jonge stel aan tafel zat. Al mopperend werd er gevolg gegeven aan zijn bevel, maar niemand leek een gevecht te willen aangaan met het zestal. Toen de andere bezoekers naar buiten waren verdwenen, draaide de man zich naar het jonge stel.

‘Ik dacht dat ik gezegd had te verdwijnen?’ gromde hij.

‘We hebben net eten besteld en daar wachten we op,’ was het rustige antwoord van de vrouw. ‘Bovendien,’ vervolgde ze, ‘waren we met deze mannen in gesprek en daarbij willen we niet gestoord worden.’

‘Wie zijn jullie en wat hebben jullie hier te

zoeken?' vroeg de man nu.

'Ik weet niet of dit soort overvallen hier gebruikelijk zijn, maar wij hebben er een hekel aan. Bovendien, dat zei mijn vrouw net ook al, zijn we in gesprek zijn met deze mensen en willen we niet gestoord worden. Dus verdwijn, ga naar buiten. Of nee, wacht. Leg jullie wapens op de tafel bij de uitgang en leg jullie geldbuidels er ook maar bij. De waard moet ook schadeloos gesteld worden hè,' sprak de mannelijke helft van het tweetal met een stem die koud was als ijs.

De leider van het groepje, blijkbaar niet onder de indruk, trok zijn zwaard en zei rustig: 'Tot nu toe heeft de waard geen schade, dus is het niet nodig die te vergoeden. En nu wil ik weten wie jullie zijn en wat jullie hier doen. Geef je geen antwoord dan dood ik je en nemen we je vrouw mee. Eens kijken of we wat plezier met haar kunnen maken.'

'En wie zijn jullie dan wel dat je denkt het recht te hebben mij mee te nemen?' vroeg de vrouw met een angstige, trillende stem. Zo te horen was ze meer onder de indruk van het zetal. Over het gezicht van haar man trok even een glimlach toen hij zijn vrouw zo hoorde.

'Wie we zijn gaat jullie niets aan, maar als je geen antwoord geeft doden we jullie. Net als deze vier,' hij knikte hierbij naar de vier stadsbewoners, 'maar niet eerder dan dat we ons op jou uitgeleefd hebben.'

'Doe ons alsjeblieft niets,' klonk het weer trillend.

‘Te laat kindje. Kleed je zo maar vast uit, dat scheelt straks tijd.’

‘Ik weet niet of ik jullie wel mag.’ De stem van de vrouw klonk plotseling anders. Er was geen angst meer in haar stem. Terwijl ze overeind kwam schoof haar nog steeds glimlachende man naar rechts. Het volgende moment stond ze, met een dolk in haar hand, boven op de tafel en schopte de aanvoerder tegen zijn zwaardhand. Het wapen kletterde tegen de stenen vloer en de man keek met een van pijn vertrokken gezicht naar zijn gebroken hand. Hier zou hij weken last van hebben als de Oude Smid hem niet zou helpen. En die mogelijkheid was zeker aanwezig, aangezien die niet van mislukkelingen hield. Als hij zou vertellen dat een jonge vrouw, een meisje nog bijna, dit had veroorzaakt, zou hij dit zeker als een mislukking zien. De enige mogelijkheid die hij nog zag, was iedereen te doden. Hij sprong achteruit en beval zijn mannen aan te vallen.

Gelukkig waren de vier burgers opzij gegaan toen de vrouw plotseling op de tafel was gesprongen. Nu had ze de ruimte en sprong weer van de tafel. Intussen was ook de man gaan staan en had een dolk getrokken. De aanvallers moesten lachen. Wat wilden deze twee nu met een dolk tegen hun zwaarden beginnen? Het volgende moment waren er echter al twee die met een doorsneden keel op de grond lagen. De man en de vrouw stonden met hun rug tegen elkaar en het